

♫♪ ♡♫♪ ❀❀ ♫♪ ♡♫♪ ❀❀ ♫♪ ♡♫♪ ❀

Měli bychom se bavit, smát se a žít,
říkals' mi, je tomu už drahně let dál,
ochutnávat hrozny a víno z nich pít,
a nevynechat žádný roztančený sál...

Máme možná šance docela poslední,
využít toho, že to chceme vyzkoušet,
tak proč ne právě v tomto milém dni,
dokud můžeme ještě štěstí pokoušet...

Ruku mi podáváš, hudba se rozezněla,
tak nic nebrání splynutí v tanečním reji,
šeptej mi potichoučku slova rozněžnělá,
ona ještě víc než ta hudba liběji mi znějí...

Jdeme ruku v ruce nejen žít, ale i užívat,
všeho krásného, co ještě tu lze potkávat,
do minulosti se tentokrát nebudeme dívat,
dnes vyjímečně nebudeme dávat, ale získávat...

Jednou za čas má každý být rozmazlován,
slovy i skutky, které občas prožívat už smí,
aby nebyl jen povinnostmi k jiným zauzlován,
každý má nárok mít občas den nádherný...

♫♪ ♡♫♪ ❀❀ ♫♪ ♡♫♪ ❀❀ ♫♪ ♡♫♪ ❀

Nenechejme se Sluncem sežehnout,
nedejme se elektrony nikam stlačit,
posledních pár šancí se rozhlédnout,
k pobrání rozumu by mohlo vystačit...

Na planetě, kde příroda má vládnout,
měli bychom i my s ní snad vycházet,
aby neměla chuť nechat nás padnout,
je lepší se o její přízeň raději ucházet...

Budeme-li k Zemi mít jako k mamince,
ten vztah plný pokory a plnit jí její přání,
jistě nedovolí by nás sežehlo to Slunce,
i před jinými vlivy nás mateřsky ochrání...

Až náznakům Země se naučíme naslouchat,
i ona nás bude možná víc se snažit tolerovat,
dovolí nám tu v klidu si žít i zhluboka dýchat,

kdy den ještě nestihl se vůbec rozednít,
až při tom chvatném ranním vstávání,
svůj hlas jsi nechal s písni rozeznít...

Zase celý den se mohu domnívat,
že i večer dnes svou písni zvlídniš,
když nebudeme nic jiného si hrát,
že mne melodií hlasu opět uklidniš...

~~~~~
ਲੜੀਗੜ੍ਹਗੁਣਗੁਣ~•*ਮਲਮਲ*•ਮਲਮਲ*•ਮਲਮਲ*•♥ਲੜੀਗੜ੍ਹਗੁਣਗੁਣ~

Veřejnou službu státu zrušili,
co prý občany tu ponižovala,
ale nezaměstnanost neřešili,
však těch nahoře se netýkala...

Své teplé místo tam má každý,
a neřeší jako my čím asi zaplatí,
když nechraští mu drobné vždy,
když normální práci lehce ztratí...

Víc než práce lidská nedoceněná,
trápí asi lidi, že si jich nikdo neváží,
když nečeká je vůbec žádná změna,
přestože se celé dny hodně snaží...

Desetitisíce si nadělují páni nahoře,
a obyčejný člověk ani tolik nevydělá,
přestože kolikrát mnoho hodin dře,
téměř do roztrhání celého svého těla...

Nemělo by se řešit, proč oni stále mají,
ale kvůli čemu my nárok na nic nemáme,
jak mohou nám vládnout když neznají,
jaké podmínky my v podhradí tady máme...

~~~~~2.

ਲੜੀਗੜ੍ਹਗੁਣਗੁਣ~:)•*ਮਲਮਲ*•ਮਲਮਲ*•ਮਲਮਲ*•:)♥ਲੜੀਗੜ੍ਹਗੁਣਗੁਣ~♥

ਲੜੀਗੜ੍ਹਗੁਣਗੁਣ~:)•*ਮਲਮਲ*•ਮਲਮਲ*•ਮਲਮਲ*•:)♥ਲੜੀਗੜ੍ਹਗੁਣਗੁਣ~♥

Slíbabvej mi ze rtů vločky sněhové,
ještě nežli se stihnou rozplynout,
Tvoje rty od mrazu jsou jahodové,
v ovocné vášni můžeme splynout...

Objímej mne cestou po Petříně,
když jiní lidé tady dnes nechodí,

i do bludiště se podívat smíme,
kde směšnost zrcadel oku lahodí...

Než půjdeme se ohřívat čajem,
asi stihneme dost prochladnout,
cestou naším promrzlým rájem,
o směru se můžeme dohodnout...

Svíráš mou ruku a jdeme dál,
hřeješ mne silou vášně svojí,
tak buď zase jednou můj král,
co skutečnost se sny spojí...

♪♪ ♡♪♪ ❀❀ ♪♪ ♡♪♪ ❀❀ ♪♪ ♡♪♪ ❀

Včerejší večer s růží nerozvitou,
v barvě těch červánků temnicích,
jen v jemném papíru tak zavitou,
a k tomu pár pohazení něžnicích...

Pod oblohou z tolika mraků černých,
najednou vyšla Sluníčka z očí Tvých,
pro potěšení těch chviliek nádherných,
kdy zněl tu kromě klavíru i náš smích...

Přátelství je pro lidi hodně důležité,
však láska je pořád nějak hřejivější,
až budeme vzpomínat na prožité,
v časech, co jsou ještě vzdálenější...

Až jednou budeme na kdysi vzpomínat,
možná se nám všechny dny nevybaví,
ale sušené květiny mohou připomínat,
okamžiky, které nás dnes zatím baví...

•*♪♪.•*♪♪ *♪♪*• :) •*♪♪.•*♪♪ *♪♪*• :)

Těším se na dny, kdy budou mrazy,
když na tu dobu jsem slíbeno měla,
že štěstí velké za mnou pak dorazí,
pak potkají se nejen duše, ale i těla...

Mezi slovy o tom, co jsme prožili,
zůstane prostor i na budoucnost,
minulost svou jsme už zamlžili,
tak proč neplánovat spolu radost???

Až okolí se sněhem krásně pokryje,
na Tvoje stopy v něm budu číhávat,
vlídná rouška šera nás asi zakryje,
až v křehké kráse budeme postávat...

Okolo nás budou všechny vločky jiskřit,
a na obloze se možná hvězdy rozsvítí,
můžeme jen svůj svět na chvíli tady mít,
přestože ho vyzdobí jenom ledové kvítí...

Modlitba pro někoho tichoučká,
na kom člověku víc v duši záleží,
snad do večera ještě dnes počká,
než všechny důvody k ní se uleží...

Než srovnají se v hlavě všechny věty,
které je třeba k té modlitbě též připojit,
aby se k lepšímu pohnuly naše světy,
dokázaly každé drobné dobro spojit...

Než večer přijde v prozáření svíčky,
aby zaplašil vše, co by mohlo tísnit,
je spousta času na hru se slovíčky,
která mohou leckoho rozradostnit...

Není třeba mít okolo kostelní nádheru,
když člověk má chuť s Bohem hovořit,
stačí pod klenbou toho širého vesmíru,
tiché prosby mu do rukou jeho vložit...

V úterý větvičky ovocných stromů trhané,
v teple pokoje do vázy s vodou vložené,
naznačí, co tu možná příští rok nastane,
zda splní se přání, prozatím jen vysněné...

Většinou každý rok zdobí stůl vánoční,
kvítky, co se pomalu teplem rozvinuly,
navozují tím atmosféru docela sváteční,
kterou moc neměl měsíc ten uplynulý...

Za okny se s večerem rozsvěcují,
svíčky s přibývajícimi svíčkami,

snad aspoň ony v lidech podněcují,